

[Alfred Jensen.]

afgift som den på tændstikker kan dog højst andrage 10 kr. årlig. Ja, men der findes her i landet tusinder og atter tusinder af medborgere, der har et så anstrengt budget, at det at tage en tikroneseddel ud af budgettet betyder, at man må give afkald på de mest elementære, de mest nødvendige ting for at opretholde livet, og det virker ikke sådan på manden med den store indtægt, for slet ikke at tale om greverne og baronerne; selvom en del af dem er fallerede, findes der dog adskillige, der har deres formue i behold, og for dem betyder en tikroneseddel jo ikke nær så meget som for aldersrentemodtageren. Og selvom man ville give det udseende af, at det drejer sig om luksusforbrug, når man lægger afgift på tobakken, kan man dog ikke bortforklare, at dette luksusforbrug ikke er af anden beskaffenhed end, at det indgår så at sige i det daglige liv som en elementær fornødenhed. Det kommer man ikke udenom. Tænk på, hvad disse varer betyder for dem, der er aller, aller dårligst stillet! Jeg har engang fra denne talerstol omtalt en invalid, der sidder lænket til sin stol hele dagen, ikke kan flytte sig selv. Hans tilværelses eneste luksus, eneste glæde var, at han kunne tænde sin pibe tobak. Han var bitter, da han skulle betale den store tobaksafgift, og ham rammer den nu forøgede afgift meget hårdt; alene det, han indtil dato har skullet betale, har været en stor byrde for ham, og fremefter skal han betale endnu mere. Og tænk på den gamle aldersrentemodtager, som dårligt kan få råd til at købe røgtobak, som slet ikke bruger cigaretter eller cigarer, men må nøjes med en skrå; også han kommer til at betale, selv denne beskudne skrå skal betales med en ekstraafgift. Tænk på soldaterne — nu får vi jo flere af dem, og tjenestetiden bliver længere — tænk på, at de også hører til dem, der er dårligst stillet; også de må betale disse omkostninger. Tænk på lærlingene, tænk på alle de dårligst stillede, der vil komme til at bære byrderne ved den lovgivning.

Ja, jeg nævner det her, selvom det ikke er disse afgifter, der er til behandling; det er jo et samlet lovkompleks, og jeg er nødt til at tage disse ting med for at vise, at de dårligst stillede rammes af forbrugsafgifterne. Og jeg vil vise, at også de love, der foreligger her, vil ramme de dårligst stillede medborgere. Jeg overser ikke, at der er foreslået ændringer, jeg overser heller ikke, at finansministeren, lige før jeg fik ordet, trak lovforslaget om ungarleskatten

tilbage. Det er jeg overmåde tilfreds med. Jeg har aldrig været tilhænger af denne foranstaltning og var noget forbavset over, at finansministeren fremsatte lovforslaget i denne omgang, al den stund ministeren måtte vide, at det ville være meget vanskeligt, efter min opfattelse umuligt, at få tilslutning til lovforslaget. Enkelte, jeg vil ikke sige onde tunger, har sagt, at lovforslaget om denne ungarleskat blot blev lagt på bordet, for at man kunne have byttepenge, når der skulle forhandles i udvalget. Det er muligt, at det forholder sig sådan, men jeg vil regne med, at vi herefter kan blive fri for oftere at få et sådant lovforslag lagt på bordet. Jeg ved meget vel, at man ikke kan binde fremtiden, ikke kan binde kommende rigsdage og kommende regeringer, men det må dog være muligt i vor tid at blive fri for at diskutere den slags foranstaltninger, der er så upopulære, og som viser sig uigennemfærlige, fordi det store flertal ikke alene ude i befolkningen, men også her i salen, er modstander af dem. Derfor beder jeg om, at man bliver fritaget for forslag om sådanne foranstaltninger i fremtiden.

Når man ser på lovforslaget om en værnescat og de ændringer, der foreslås, kunne det se ud, som om man — bortset fra at indtægter mellem 10 000 kr. og 8 000 kr. medtages — lagde en større skat på de store indtægter, end man foreslog i første omgang. Men det er jo ingenlunde tilfældet. Når man tager i betragtning, at værnescatten må fradrages ved opgørelsen af indkomsten på selvangivelsen, siger det sig selv, at der ikke her er tale om nogen skærpelse af beskatningen for personer med store indkomster; der er tværtimod tale om en lettelse. Jeg har ikke noget talmateriale, der godtgør det, men der er for mig ingen tvivl om, at når man kun når frem til et provenu på 5 mill. kr. mere årlig gennem denne forøgede beskatning af... (H. C. Hansen: 30 mill. kr. mere; der er en fejl i betænkningen!). Ja, jeg må jo holde mig til betænkningen, som jeg iøvrigt ikke har haft megen tid til at studere. Men når man opgiver mig dette tal, må jeg bedømme det derudfra.

Alligevel tror jeg, min betragtning holder stik, for selvom man opkræver disse få millioner mere, vil adskillige tusinde medborgere komme til at betale til militærudgifterne en skat, der, tror jeg, vil give et større provenu end det, der er omtalt i betænkningen. Og jeg tror, at den omstændighed, at værnescatten kan fradrages ved indtægtsopgørelsen, betyder, at der ikke sker nogen forøgelse af skattebyrden. Skulle